

не били отъ една вѣра съ кралятъ си: малко по малко зели да притѣсняватъ хугеноти ти. А по-послѣ кралятъ явно зель да ги гони. Въ области ти се испраштали проповѣдници, които съ убѣдяваніе, съ пари или съ заплашваніе, се мъчили да обрѣштатъ протестанти ти на католици. А като не помагало това, тии изнамѣрили по-друго средство за да ги убѣдяватъ. Зели да распоредатъ войската на жилишта все въ протестански ти къшти и давали воля на войници ти да праветь зло на стопани ти на къшти ти и да ги притѣсняватъ. Най-лоши били драгуни ти и отговата мѣрка се нарекла *драгонадъ*. Кралятъ не знаялъ што се върши по области ти; нему му казовали, че протестанти ти лесно ставатъ католици. Най-сетнѣ той издалъ заповѣдь и унищожилъ Нантскій едиктъ (1685 год.): прѣмахналь вѣроисповѣдни ти правдини на протестанти ти, за-творилъ училиштата имъ и испѣдилъ свещенници ти имъ отъ Франция. Драгонади ти оште повече се усилили. Иселяването ако и да било запрѣтено подъ строго наказание и вардили на всякадѣ, пакъ съ хиляди злочести протестанти сполучили да се измъкнатъ отъ прѣдѣли ти, и отишли въ други земи, най-вече въ Англия, въ Холандия и въ Бранденбургъ. Тамъ на радо сръдце приемали тия прѣселници, да се въсползоватъ отъ тѣхни ти познания и отъ трудолюбие то имъ, та да развиятъ манифактурата си и търговията. Между това кралски ти подлизурки славили Людовика като вторий Константинъ Великий.

Война за Испанско то наслѣдство. Въ 1700 год. умрѣлъ Карль II, послѣдний испански краля отъ Хабсбургскій кралски родъ; на негово врѣме Испания съвсѣмъ вече се расипала. Кога да изберьтъ наслѣдникъ, избухнала трайна Война за Испанско то наслѣдство (1701—1714 год.).

Ближни наслѣдници били двама: Людовикъ, който